

DECIZIE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,
Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, în cauza penală în privința lui

Leșanu Vitalie xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:
Prima instanță: 04.07.2017 - 25.10.2017;
Instanță de apel: 13.12.2017 - 07.05.2018;
Instanță de recurs: 12.04.2019 - 10.07.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău sediul Buiucani din 25 octombrie 2017, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, a fost încetat procesul penal cu liberarea lui Leșanu Vitalie de răspundere penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal, cu tragerea acestuia la răspundere contravențională, fiindu-i aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 40 unități convenționale, echivalentul a 2 000 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Leșanu Vitalie la 11 aprilie 2017 aproximativ la ora 15:10, aflându-se în mun. Chișinău, în calitate de conducător a troleibuzului de model „trans-alfa” cu numărul de bord 30, dispunând de permis de conducere valabil pentru categoria unității de transport indicate, având în salonul troleibuzului mai mulți pasageri, îndeplinea practica de recunoaștere a itinerarului rutei cu nr.23. În timpul deplasării pe str. Calea Ieșilor din direcția str. Mesager spre str. Ghidighici din mun. Chișinău, ajungând în regiunea trecerii pietonale amplasate în nemijlocita apropiere a intersecției cu str. Călărași, nu a manifestat prudență la trafic, nu a ținut cont de existența unor obstacole pe acel sector de drum și anume că în fața sa, pe marcajul rutier trecerea pietonală indicată, s-a angajat în traversarea carosabilului pietoni, încalcând astfel cerințele pct.45 (1) și (2) al Regulamentului Circulației Rutiere și ca urmare a întreprins frânare bruscă, care în consecință a generat căderea pasagerului Banari

Elena (născută în anul xxxxx), care se afla în picioare în salonul troleibuzului ținându-se cu mâna dreaptă de bara destinată pentru aceasta. În rezultatul accidentului în traficul rutier pasagera Banari Elena, a primit vătămări corporale medii.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Leșanu Vitalie să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal și de a-i stabili pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu menținerea sentinței în partea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului suma de 320 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, sentința este neîntemeiată în partea încetării procesului penal cu liberarea de răspundere penală a inculpatului Leșanu Vitalie și urmează a fi casată din următoarele considerente.

În pofida faptului că, prima instanță a concluzionat că, procesul penal în privința inculpatului Leșanu Vitalie urmează a fi încetat, cu liberarea acestuia de la răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională, neîntemeiat i-a aplicat o sancțiune contravențională în mărime de 40 unități convenționale, deoarece această sancțiune este una mai mică decât cele ce se aplică pentru fapte contravenționale.

Totodată, reieșind din prevederile art.61 Cod penal, în scopul restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, se impune în prezenta cauză stabilirea inculpatului Leșanu Vitalie o pedeapsă penală.

La fel, instanța urma să încaseze cheltuielile de judecată din contul condamnatului, în temeiul prevederilor art.art.227 alin.(1), 229 Cod procedură penală, or, urmărirea și judecarea unei cauze penale ocazionează efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea și transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum și cu orice alte cheltuieli necesare normale în cadrul desfășurării procesului penal.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o și ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Astfel, obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat prin cererile lor producerea unor cheltuieli. De asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

În asemenea circumstanțe, acuzarea a indicat că cheltuielile de judecată

suportate de către stat în cauza penală de învinuire a lui Leșanu Vitalie urmează să fie încasate din contul acestuia.

Mai mult, în cazul dispunerii de către prima instanță încasarea cheltuielilor de judecată de la inculpatul Leșanu Vitalie, aceasta urmează a fi menținută și de către instanța de apel.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță la stabilirea pedepsei penale inculpatului Leșanu Vitalie a ținut cont de cumulul circumstanțelor atenuante și anume căința sinceră, vârsta inculpatului, conștientizarea în instanță a impactului faptei comise, comiterea unei infracțiuni mai puțin grave, din imprudență, pentru prima dată, precum și lipsa circumstanțelor agravante.

Prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, instanța a considerat că, soluția primei instanțe cu privire la iraționalitatea tragerii la răspundere penală a inculpatului Leșanu Vitalie pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal, în contextul întrunirii în speță a condițiilor cumulative pentru aplicarea prevederilor art.55 Cod penal este întemeiată.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a indicat că, inculpatului Leșanu Vitalie i-a fost incriminată săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal, care în conformitate cu prevederile art.16 Cod penal, se califică ca infracțiune mai puțin gravă, anterior nu a fost tras la răspundere penală, fiind la prima abatere infracțională; inculpatul vina în comiterea infracțiunii imputate a recunoscut-o la faza urmăririi penale, iar în prima instanță, în cadrul ședinței de judecată, prin cererea a solicitat judecarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, dat fiind faptul că, recunoaște săvârșirea faptelor imputate și recunoaște probele administrate la faza de urmărire penală.

Cu privire la condiția referitor la recuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiune, instanța de apel a notat că în cadrul ședinței în prima instanță partea vătămată Banari Elena a confirmat faptul că nu are careva pretenții față de inculpat.

Totodată, Leșanu Vitalie a conștientizat gradul prejudiciabil al acțiunii imputate prin faptul că și-a recunoscut vina, nu s-a eschivat de la răspundere penală, căința sinceră, vârsta tânără a inculpatului, ocupația acestuia care ține nemijlocit de conducerea mijloacelor de transport public fiind unica sursă de venit, este și student la drept în cadrul ULIM, circumstanțele comiterii infracțiunii - frânarea bruscă, generată și de situația rutieră, a avut consecințe negative doar asupra părții vătămate și este caracterizat pozitiv.

Astfel, instanța de apel nu a constatat circumstanțe agravante care să influențeze la refuzul liberării de răspundere penală, potrivit art.55 Cod penal, dimpotrivă a constatat prezența circumstanțelor atenuante, prevăzute de art.76 Cod penal și întrunirea condițiilor obligatorii pentru aplicarea prevederilor art.55 Cod penal.

Subsecvent, instanța de apel a notat că, argumentele acuzatorului de stat cu privire la necesitatea aplicării pedepsei penale în privința inculpatului Leșanu Vitalie nu și-au găsit confirmarea, or, eventuala pedeapsă penală, nefiind una

oportună, poate crea nejustificat impedimente să-și exercite profesia de conducător de troleibuz fiind la început de carieră în acest domeniu, fiind caracterizat pozitiv de către angajator (f.d.77).

Mai mult, instanța de apel nu a reținut nici argumentul procurorului precum că, în cazul dat nu poate fi aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 40 unități convenționale, deoarece această sancțiune este una mai mică decât se aplică pentru fapte contravenționale, or, în conformitate cu prevederile art.55 alin.(2) Cod penal, persoanelor liberate de răspundere penală în conformitate cu alin.(1) li se aplică următoarele sancțiuni contravenționale: a) amendă în mărime de până la 150 de unități convenționale. Totodată, conform prevederilor art.34 Cod contravențional amenda se aplică persoanelor fizice de la una la 500 de unități convenționale.

4.2. Cu referire la solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 320 lei din contul inculpatului, instanța de apel cu trimitere la prevederile art.art.227, 228, 229 Cod de procedură penală, a indicat că, prima instanță a constatat că acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

La fel, procurorul nu a prezentat careva probe concludente că sumele enunțate au fost suportate în afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu de către expert.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel cu trimitere la prevederile art.75 alin.(3) din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr.68 din 14.04.2016, a indicat că, ordonatorul expertizei medico-legale în speță este organul de urmărire penală - SUPĂR al SCAUP a DP mun. Chișinău, în temeiul ordonanței din 19 mai 2017, subsecvent aceste cheltuieli sunt suportate din contul statului, care reieșind din obligațiile pozitive ce țin de desfășurarea unui proces penal urmează să realizeze în mod prompt și eficient acțiunile în vederea descoperirii infracțiunilor și contracarării activității infracționale, astfel nu pot fi puse în sarcina inculpaților cheltuielile necesare pentru realizarea acțiunilor ce vin să confirme vinovăția acestora.

Totodată, instanța de apel a notat că, normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul condamnaților a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli legate de expertiza judiciară, iar prevederile legale la care face trimitere procurorul în apelul său, se referă la acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, or, cheltuielile judiciare care sunt enumerate în dispoziția art.227 alin.(2) pct.5) Cod de procedură penală nu prevăd expres achitarea din contul condamnaților a cheltuielilor judiciare.

5. Procurorul, în temeiul pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de apel a omis faptul că conform art.55 alin.(1) Cod penal, poate fi liberată de răspundere penală cu tragerea la răspundere administrativă persoana, dacă s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale. Aprecierea faptului că persoana nu

prezintă pericol social și poate fi reeducată fără a fi supusă răspunderii penale este de natură subiectivă și poate fi motivată în mare parte de multe circumstanțe, una din ele fiind că persoana nu este dependentă de alcool sau droguri, ceea ce de fapt vine în contradicție cu certificatul medicului narcolog nr.3008 din 28.06.2017, care adevărește faptul că Leșanu Vitalie este consumator de substanțe narcotice (hașiș) și se află la evidență necrologică din 11.04.2017 (f.d.93).

Mai mult, persoana prezintă pericol social datorită faptului ca este conducător al transportului public iar în timpul cât se află la serviciu, pune în pericol nu doar viața sa, dar și a celor din jur, în special al persoanele care circulă cu troleibuzul dat și a celor care traversează drumul.

Constatarea eronată de către instanța de apel, la adoptarea deciziei prin care s-a mizat pe circumstanțe ce reiese din personalitatea inculpatului, nu pot substitui acel fapt că, pedepsele stabilite pentru astfel de categorii de infracțiuni trebuie să fie nu numai legale, în sensul de respectare a cadrului legal de individualizare judiciară, dar în același timp, trebuie să fie juste, adică să respecte criteriul proporționalității, care presupune stabilirea cuantumului pedepsei în funcție de gravitatea infracțiunii și vinovăția autorului.

Din motivele expuse, acuzarea consideră că soluția aplicării în privința inculpatului a prevederilor art.55 Cod penal este una pripită, or dispoziția normei enunțate, prevede că răspunderea penală pentru infracțiunea săvârșită poate fi înlocuită cu o altă formă de răspundere extrapenală, care atrage încetarea procesului cu aplicarea unei sancțiuni cu caracter contravențional, iar prin aplicarea unei astfel de pedepse nu va fi atins scopul de restabilire a echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către alte persoane.

Mai mult, instanța de apel urma să țină cont de argumentele procurorului participant la ședința de judecată, care a indicat că, deși inculpatul Leșanu Vitalie a acceptat opțiunea de a fi examinată cauza în procedură simplificată conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, aceasta nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară, ce ar condiționa liberarea inculpatului de răspundere penală, or, aceasta ar însemna că uneia și aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Astfel, ținând cont de Legea nr.292-XVI din 21.12.2007 care a intrat în vigoare la 08.02.2008 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr.28-29 din 08.02.2008, prin modificările și completările la art.53, 55 și 58 din Codul penal, una din condițiile stipulate în norma dată este corectarea persoanei poate fi posibilă fără a fi supusă răspunderii penale dacă nu este dependentă de alcool sau droguri, ceea ce și demonstrează încă odată faptul că Leșanu Vitalie cade sub incidența acestei legi și în privința lui nu poate fi aplicat art.55 Cod penal.

Mai mult, decizia instanței de apel este pasibilă de a fi casată sub aspectul blândeții pedepsei aplicate deoarece în cauză nu sunt prezente circumstanțe excepționale, inculpatul nu a conștientizat consecințele încălcării legii și în atare împrejurări, prin aplicarea art.55 Cod penal nu se va atinge scopul pedepsei penale.

La fel, procurorul consideră că, soluția instanței de a respinge solicitarea acuzatorului de stat referitor la încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual penale în vigoare.

Astfel, cu trimitere la prevederile art.art.227, 229 Cod de procedură penală, a indicat că, obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală; întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Totodată, art.227 alin.(3) Cod de procedură penală, prevede că „cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”. Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

În astfel de circumstanțe, acuzarea consideră că cheltuieli de judecată suportate de către stat în cauza penală dată urmează să fie încasate din contul inculpatului.

Mai mult, acuzarea consideră că instanța urmează să țină cont de faptul că prin modificările survenite în Codul de procedură penală în vigoare din 09.02.2018, legislatorul a exclus prevederile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală și deci norma legală care instituia obligația statului a suporta cheltuielile pentru efectuarea expertizelor în cauzele penale a fost exclusă. Acest fapt, adică faptul că statul deja nu mai are obligația imperativă a suporta acele plăți la efectuarea expertizelor în cauzele penale, luat în coraport cu dispoziția art.229 alin.(1) Cod de procedură penală constituie temeiul ce impune suportarea cheltuielilor de judecată pretinse de la inculpat, or, după cum s-a expus, aceste cheltuielile au fost suportate de către stat doar din cauza că a fost comisă infracțiunea în cauză, în caz contrar aceste cheltuieli nu ar fi fost generate.

În aceiași ordine de idei, acuzarea notează că legea procesuală penală nu are caracter retroactiv și deci este irezonabil a fi invocate prevederile art.art.8, 10 Codul penal în partea ce ține aplicabilitatea normelor procesuale penale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul reține că recurentul invocă temeiurile pentru recurs prevăzute la pct.6) și 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Raportând norma de drept citată la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

Astfel, Colegiul penal lecturând textul deciziei și recursului, constată că argumentele invocate de recurent au format obiect de discuție în instanța de apel, asupra căroră aceasta s-a expus motivat și care, conform materialelor din dosar, a respectat prevederile art.art.414 și 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicând temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului procurorului, precum și motivele adoptării soluției date.

În primul rând, la individualizarea pedepsei, instanța de apel corect a reținut soluția primei instanțe, ținând cont de prevederile art.art.7, 16, 61, 75 Cod penal, și anume de faptul că, infracțiunea se califică ca mai puțin gravă, inculpatul anterior nu a fost tras la răspundere penală, fiind la prima abatere infracțională, vina în comiterea infracțiunii imputate a recunoscut-o la faza urmăririi penale, iar în prima instanță, în cadrul ședinței de judecată, prin cererea a solicitat judecarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, dat fiind faptul că, recunoaște săvârșirea faptelor imputate și recunoaște probele administrate la faza de urmărire penală, a conștientizat gradul prejudiciabil al acțiunii imputate prin faptul că și-a recunoscut vina, nu s-a eschivat de la răspundere penală, căința sinceră, vârsta tânără a inculpatului, ocupația acestuia care ține nemijlocit de conducerea mijloacelor de transport public fiind unica sursă de venit, este și student la drept în cadrul ULIM, circumstanțele comiterii infracțiunii - frânarea bruscă, generată și de situația rutieră, a avut consecințe negative doar asupra părții vătămate și este caracterizat pozitiv.

Conform art.55 Cod penal, în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii și pronunțării sentinței, (1) Persoana care a săvârșit pentru prima oară o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art.181¹, 256, 303, 314, art.326 alin.(1) și (1¹), art.327 alin.(1), art.328 alin.(1), art.332 alin.(1), art.333 alin.(1), art.334 alin.(1) și (2), art.335 alin.(1) și art.335¹ alin.(1), poate fi liberată de răspundere penală și trasă la răspundere contravențională în cazurile în care și-a recunoscut vina, a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

(2) Persoanelor liberate de răspundere penală în conformitate cu alin.(1) li se pot aplica următoarele sancțiuni contravenționale:

- a) amendă în mărime de până la 500 unități convenționale;

b) arest contravențional de până la 30 de zile.

Deci, la caz, instanța de recurs menționează că, instanțele de fond corect au reținut întrunirea de către Leșanu Vitalie a condițiilor privind înlocuirea răspunderii penale cu sancțiune contravențională, conform art.55 Cod penal.

Instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului referitor la faptul că, opțiunea de a fi examinată cauza în procedură simplificată conform prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară, ce ar condiționa liberarea inculpatului de răspundere penală, or, aceasta ar însemna că uneia și aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică, deoarece pct.35 alin.(2) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.13 din 16.12.2014 „Cu privire la aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”, a fost exclus și prin urmare, reținerea circumstanței atenuante recunoașterea vinovăției la individualizarea pedepsei nu mai presupune starea de acordare a dublei valențe aceleiași situații de drept atunci când cauza se examinează în procedură simplificată, circumstanța respectivă corect fiind reținută ca atenuantă.

La fel, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul procurorului că, aprecierea faptului că persoana nu prezintă pericol social și poate fi reeducată fără a fi supusă răspunderii penale este de natură subiectivă și poate fi motivată în mare parte de multe circumstanțe, una din ele fiind că persoana nu este dependentă de alcool sau droguri, ceea ce de fapt vine în contradicție cu certificatul medicului narcolog nr.3008 din 28.06.2017, care adevărește faptul că Leșanu Vitalie este consumator de substanțe narcotice (hașiș) și se află la evidență narcologică din 11.04.2017 (f.d.93 vol. I).

Potrivit rechizitoriului în privința inculpatului, conform art.77 Cod penal, nu au fost reținute careva circumstanțe agravante.

Astfel, instanțele de fond fiind în prezența circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor agravante, au adoptat o soluție corectă și care corespunde prevederilor legale, sancțiunea contravențională aplicată inculpatului Leșanu Vitalie este echitabilă și va duce la realizarea scopului pedepsei penale, iar argumentele recurentului în acest sens urmează a fi respinse, ca neîntemeiate.

În al doilea rând, cu referire la argumentele recurentului că, neîntemeiat a fost respinsă solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a respinge solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 320 lei, suportate pentru efectuarea expertizei judiciare.

Astfel, art.227 alin.(2) Cod de procedură penală stipulează, că cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5)

cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Totodată, alin.(3) al aceleiași norme prevede, că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art.228 Cod de procedură penală (1) În modul prevăzut de legea procesuală penală, din sumele alocate de stat vor fi compensate următoarele cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști, reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile:

1) cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță;

2) cheltuielile de cazare;

3) salariul mediu pentru toată perioada de participare în procesul penal;

4) cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței.

(2) Organele, întreprinderile, instituțiile și organizațiile de stat sunt obligate să păstreze salariul mediu pentru toată perioada de timp în care partea vătămată, reprezentantul ei legal, asistentul procedural, interpretul, traducătorul, specialistul, expertul, martorul au participat în procesul penal la citarea organului de urmărire penală sau a instanței.

(3) Expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective.

(4) Expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligațiilor, afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu.

(5) Cheltuielile suportate de persoanele menționate la alin.(1) vor fi recuperate la cererea acestora în baza unei hotărâri a organului de urmărire penală sau a instanței în mărimea stabilită de legislația în vigoare.

Având în vedere prevederile legale citate, Colegiul penal conchide, că suma de 320 lei a fost necesară pentru efectuarea expertizei judiciare nr.1107/D din 23 mai 2017 (f.d.64-65 vol. I), dispusă prin ordonanța organului de urmărire penală din 18 mai 2017 (f.d.60 vol. I), or, aceste cheltuieli sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și necesare în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală sau de către instanță, în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecarea cauzei.

Așadar, Colegiul penal atestă, că instanța de apel întemeiat a reținut, că aceste cheltuielile sunt suportate de către organul de urmărire penală, care și are atribuția de a administra probele în vederea probării/combaterii acuzației aduse, însă aceste cheltuieli nu sunt de natura de a pune pe seama statului costuri suplimentare, sau exagerate, iar cheltuielile pentru efectuarea expertizei întru stabilirea leziunilor corporale a părții vătămate, sunt evidente și necesare pentru a demonstra existența/lipsa bănuielii rezonabile privind comiterea infracțiunii.

Referirea recurentului la Legea nr.316 din 22 noiembrie 2017, prin care a fost exclus alin.(2) din art.143 Cod procedură penală, nu poate fi reținută, deoarece

respectiva Lege a intrat în vigoare la 09 februarie 2018, pe când expertiza a fost efectuată până la aceste modificări.

Mai mult, recurentul nu a formulat argumente indubitabile care să ateste că nu este acceptabilă soluția de a lăsa plata cheltuielilor judiciare pe seama statului și că, în speță, urmează a fi pusă plata acestor cheltuieli în sarcina inculpatului.

Colegiul penal de asemenea menționează că, la examinarea cauzei de către instanța de apel, au fost respectate prevederile legale prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală, iar erorile de drept invocate de către recurent prescrise la art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, nu au fost constatate la examinarea recursului, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, în cauza penală în privința lui *Leșanu Vitalie xxxxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 08 august 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac